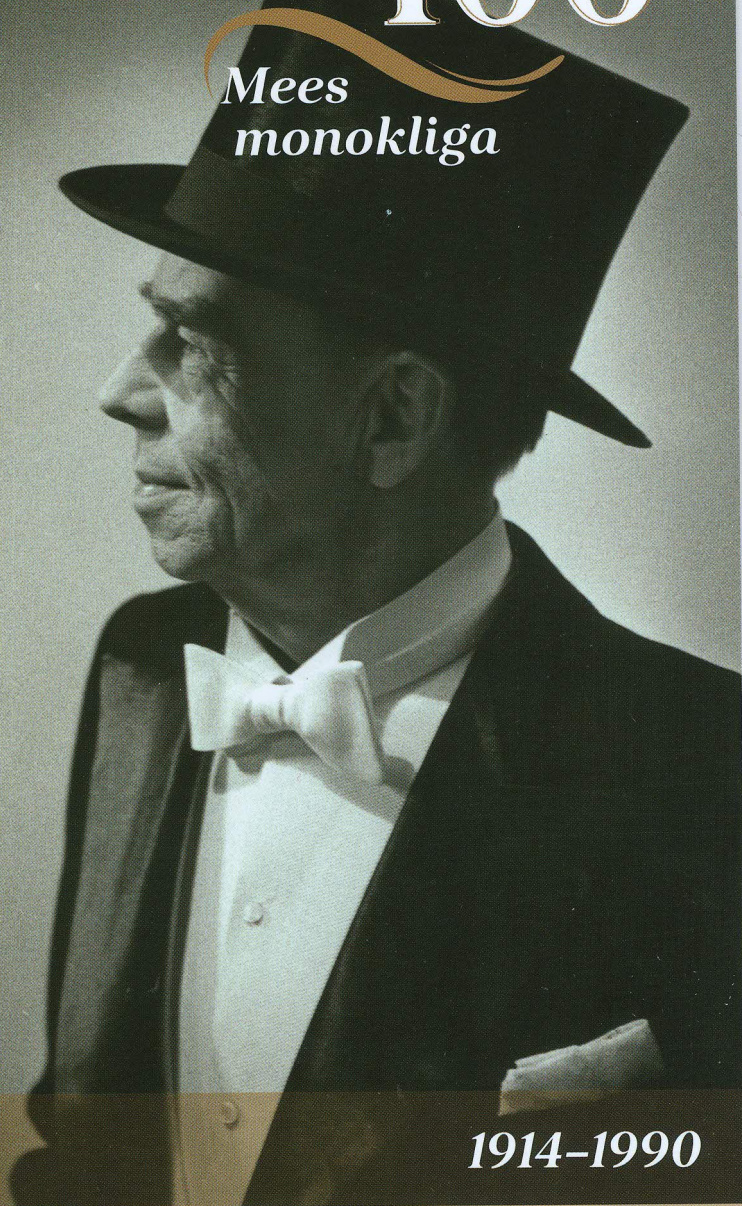

Rahvusooper
Estonia

Endel Pärn 100

*Mees
monokliga*

1914–1990

Operetigala

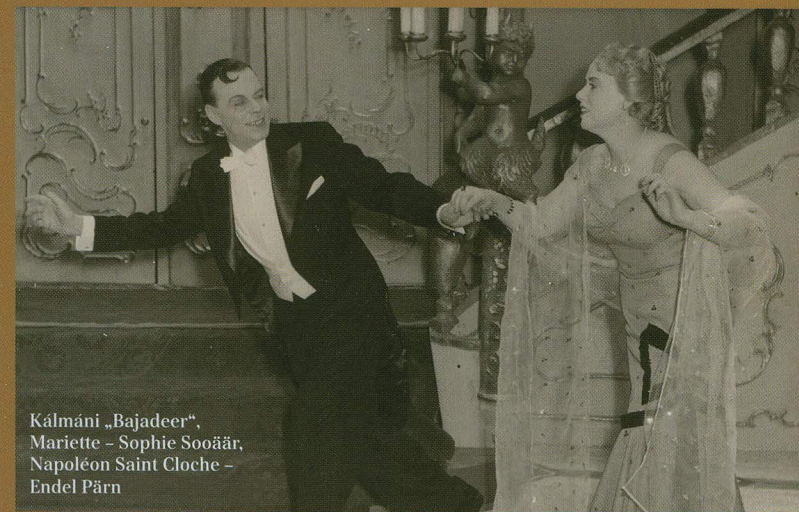
24. aprillil 2014
Rahvusooperis Estonia

Linda Rummo,
Voldemar Panso, Endel Pärn, 1963.

„Inimesed, kel on lavalist koomilist sarmi, on asendamatu hinnalised teatrikollektiivis, sest on terve hulk rolle, mis on „loodud neile“, mille tuuma nad tabavad kergelt ja mis hakkavad nende käes elama. Need näitlejad võivad jõuda ka traagikani, aga nad jõuavad sinna läbi koomika. Nad on need, kes jooksevad naerdes verest tühjaks. Nad tapavad saalis naeru inimliku valuga, mis saab suureks vaikuseks.“ (Töö ja talent näitleja loomingus).

Voldemar Panso

Kálmáni „Bajadeer“,
Mariette – Sophie Sooäär,
Napoléon Saint Cloche –
Endel Pärn

„Kui Endel Pärn „Estoniasse“ tulles operetiga laulatatud sai, võis see olla üks neid õnnelikke juhuseid, mis tagasivaates paistavad seaduspärasustena. Keegi meist ei kahtle, et ta oleks oma näitlejaleiva ka draamas auga välja teeninud, kuid operetis sai ta legendiks, mille taolisi teatris sünnib vaid paar korda sajandis.“

Valter Ojakäär

Just selline näitleja oli Endel Pärn (1914–1990), kes aastatel 1942–1986 lõi Estonia laval lugematu arvu legendaarseks saanud operetirole, nende hulgas Boni (Kálmáni „Silva“, 1935, 1944, 1948), Dr. Falke (Straussi „Nahkhiir“, 1953), Henry Higgins (Loewe’ „Minu veetlev leedi“, 1963), Sancho Panza (Leigh’ „Mees La Manchast“, 1971), Archibald (Ábrahामी „Savoy ball“, 1982) jpt.

„Laulja ei ole ma kunagi olnud, aga kahe noodiga olen kogu pere ära toinud.“ Endel Pärn

„Kõlas märguanne, ja Pärnast käis nagu vedru läbi. Püsti kargas teine inimene, hõõguv, kiirgav. Mis vedru see niisugune on? – Me ei tea. Teame ainult, et ta istub nendes, kes on läbi-lõhki näitlejad.“

Voldemar Panso, „Portreed minus ja minu ümber“

Kemény
„Kusagil lõunas“,
Rodrigo –
Endel Pärn, 1958.

Mait Agu steppides ühel varieteeõhtul:
„Pöörake tähelepanu mu kingadele. Endel Pärna tütar täitis oma isa viimset soovi ja tõi need mulle. Kui kunagi leian mõne uue noore tähe, annan need jalavarjud suuri-ma heameelega edasi.“
Kristi MalMBER, „Can-Can-Club pillub sädemeid ja vikerkaari“, Post, 19. I 1994

Kálmáni „Mariza“,
Lisa – Sophie Sooäär,
Koloman Zsupán – Endel Pärn,
1959.

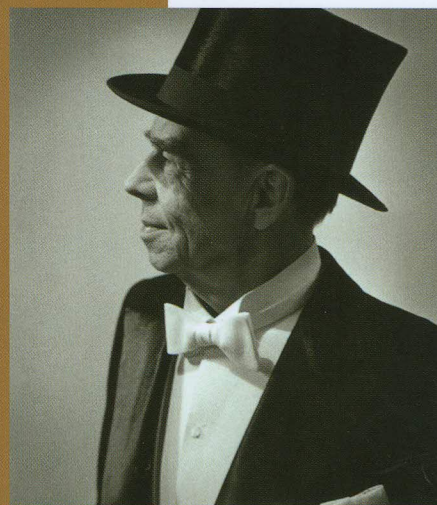
„Endel Pärnale tuli appi tema erakordne ja vaba improvisatsioonioskus ning koomika olemuse õige tunnetamine. Jäädes ise surmotsiseks, uskudes jäägitult igasse lausutavasse sõnasse, kordagi pingutamata, et „teha nalja“ ja eelkõige avades karakteri koomikat karakteri enda kaudu, valmistas ta meile palju rõõmsaid hetki.“
„Noorte Hää“, 24. III 1963,
„Jumalik komöödia“

Zelleri „Linnukaupleja“,
Würmchen – Endel Pärn, 1956.

„Endel Pärn on Eestimaa kõige kauemini õitsev pärn. Ta hakkas õitsema kuuteistkümneaastaselt, kui sattus „Vanemuisesse“; ja kohe omandas ta operetikuntniku ja elukuntniku oreooli.“
Voldemar Panso, „Portreed minus ja minu ümber“

Kálmáni „Tsirkusprintsess“, Parun Gaston de Crevegliaac – Endel Pärn, 1964.

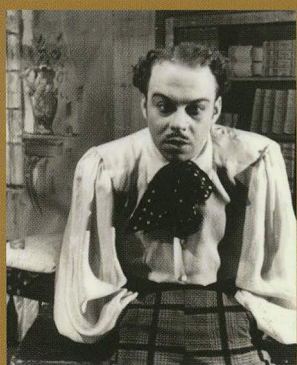

„Siinkohal meenub kunagi kuulnud repliik, mis iseloomustas ühe viuldaja mängu: „Ta mängib nii, nagu ei teaski, et tegemist on tohutult raske palaga.“ Võib-olla ei tule Endel Pärnale tema lavaline vabadus hoopiski mitte nii kergesti kätte, aga igatahes mängib ta nii, nagu ei teaski, et operett on raske žanr.“
Valter Ojakäär

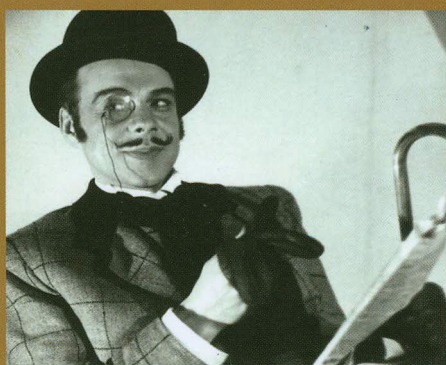
Mitmepalgeline Endel Pärn

Kálmáni „Silva“, Boni – Endel Pärn,
Stasi – Sophie Sooäär, 1944.

Kálmáni „Montmartre'i kannike“,
Florimond Hervé – Endel Pärn, 1945.

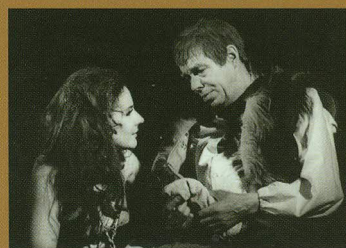
Straussi „Nahkhiir“, Falke – Endel Pärn, 1953.

Arro/Normeti „Tuled kodusadamas“,
kinooperaator Mati – Endel Pärn, 1958.

Straussi „Viini veri“, krahv Bitowski – Endel Pärn,
Pepi – Helgi Sallo, 1965.

Leigh' „Mees La Manchast“, Aldonza –
Helgi Sallo, Sancho Panza – Endel Pärn, 1971.

Loewe' „Minu veetlev leedi“, Mr Higgins – Endel Pärn,
Eliza – Silvia Urb, Pickering – Hugo Malmsten, 1964.

RAHVUSOOPER ESTONIA
Estonia puiestee 4, 10148 Tallinn

Piletite tellimine
+372 683 1210

info@opera.ee
www.opera.ee